

Când încetează Cântările

de Slavomir ALMĂJAN

Era, pe fețele noastre, zâmbetul bucuriei de fi în prezența Domnului în timpul cântărilor noastre. Unde era fericirea plângerii, în slujirea Lui, dincolo de poarta bisericii?

Aerul stătut al odăii, liniștea apăsătoare ca un crainic care nu are nimic de anunțat, lumina obscură a veiozei, toate, împreună cu ora destul de timpurie, par a arunca amenințarea unei nopți în care febra va continua să mă țină treaz... Tic-tac-ul electronic al ceasului de pe perete pare a tăia felii groase de timp, greu de digerat, secunde de plumb prind a înlănțui curgerea în butucii grei ai dezolării... Hei, îmi venea să strig, nu este nimeni prin jur să deie gust clipelor acestea, nu este nimeni care să pună un stop de răcoare în gândurile mele?

Aud pașii soției dincolo de ușă apoi o văd venind cu un pahar mare de oranjadă. "Bea-l tot. O să-ți faci bine." Adevărat, grija ei mi-a făcut mai mult bine decât toate băuturile reci, menite să aducă răcorire trupului meu. "Va fi mai bine, ai să vezi..." Apoi căldura lacrimilor ei se revărsa peste palma pe care mi-o ținea în rugăciune. O, minunatele taine, adâncile șoptiri dintre ea și Creatorul ei!...

Cafeaua, mirosul ei în clipele timpurii ale dimineții nu mai avea nimic pentru mine. Apa, ea, apa atât anostă în alte dăți era singurul lichid pe care îl doream, păream a redescoperi binecuvântarea simplității și lumea nu-mi mai putea oferi nimic. A fost o dureroasă reînvățare a plăcerii de a nu mai avea plăceri, a plăcerii de a-mi întinde brațele dorului înspre patria de dincolo, înspre departele dător de plinătate. Cortul acesta pământesc se interpunea între mine și adevăratul zbor, substanța aripilor mele era mai mult decât carnea și ele mă înălțau nu sprijinindu-se pe aer ci pe esența lucrurilor care par că sunt dar nu sunt...

Copleșit de oboseală, în această lecție a durerii, travaliul de a pași dintr-o suferință în altă suferință cu mici popasuri de bine ici și colo prin stepa pășunilor arse de așteptări niciodată împlinite, mi-a îndreptat gândurile spre alte pășuni, promise demult, pe lângă apele reci și clare, m-a reîntors înspre odihna pe care o puteam avea dar am evitat-o de-atâtea ori... "Du-mi inima dincolo, Dumnezeule, ca să te văd prin cugetul liber de pământul din mine, liber de plăcerile în care m-am risipit de-atâtea ori, liber de mine însumi... Du-mi inima dincolo, Dumnezeule!" Mă trezisem de-odată, rostind rugăciuni noi, inima a prins să adauge octave noi plânsului meu... Îmi adusesem aminte de cuiele care nu mi-au sfârtecat niciodată carnea, de spinii care nu mi-au străpuns tâmplele, de sulița care nu mi-a străpuns coasta. Îmi adusesem aminte că n-am fost răstignit ori îngropat de viu așa cum mulți contemporani ai mei au fost... Văzusem o femeie lângă spital, chinându-se să se așeze pe scaunul ei pe rotile. Voiam s-o ajut dar mi-a spus că oricum aș atinge-o i-aș pricinui dureri mai mari. Am plecat plângând de durerile ei. Câteva minute mai târziu oprisem lângă un KFC. Un tânăr s-a apropiat de mine cerându-mi ceva măruntș ca să-și ia ceva de mâncare. Era tânăr și era schizofrenic... I-am dat ceva și i-am spus că Domnul Isus îl iubește. După ce am plecat am început să plâng de starea lui. Ce minunată lecție a fost durerea mea. Ce trezire minunată și ce orizont nou îmi deschisese Dumnezeu!

Îmi amintesc că de multe ori cerusem Domnului să pună în mine un duh de mijlocire fără să mă gândesc că va trebui mai întâi să învăț eu însumi nevoia pe care alții o au, să învăț mila și sensul divin al lacrimii. Pe atunci nu mă gândisem că trebuia ca ochii sufletului meu să învețe să vadă nu de dinafară ci de dinlăuntru...

Nu mă gândisem niciodată că atunci, când cântările de la biserică încetau și noi plecam în grabă spre casă cu gândul la bucatele bune și miezoase, la friptura care ne aștepta caldă, că imediat dincolo de ușa bisericii, potopul de suferință care a cuprins pământul, cerea lacrimile noastre, cerea genunchii noștri, cerea gândurile noastre și renunțarea la noi înșine. Era, pe fețele noastre, zâmbetul bucuriei de fi în prezența Domnului în timpul cântărilor noastre. Unde era fericirea plângerii în slujirea Lui dincolo de poarta bisericii?

Lecții prețioase în umblarea noastră cu crucea pe umeri... Lecții adânci precum cicatricile imense de pe trupul Domnului, în scopul unei fericiri greu de descris în cuvinte. Însă știu, Puterea în slăbiciunile noastre, transpusă în mila pe care deseori o învățăm în dureri, se cere revărsată, atunci când cântările tac, în fluvii de mângâiere peste ceilalți care suferă dar n-au învățat încă sensul adevărat al lacrimii...

“Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeuul oricărei mângâieri, Care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz!” (2Cor.1:3,4)

Ciocanele au sunat a ură, sus, pe dealul Golgotei, spinii s-au împlântat din dorința de a răni și a provoca suferința, sulița a străpuns coasta pentru a dovedi moartea... Dar din toate acestea, a fost să fie ca iertarea Lui să rodească pentru noi fructul renunțării noastre la noi înșine. A fost să fie ca neputințele noastre, ca măsură a morții față de sinele nostru, să crească dinspre milă în putere pentru luminarea semenilor noștri cu mângâierea vieții.

Nr. 202/Decembrie 07